

Verkondiging in de Sint Jansbasiliek, Sacramentsdag, 1/2 juni 2024¹

“Mozes stelde alle woorden van de Heer op schrift.”

Iets opschrijven.

Misschien doen wij dat allemaal wel eens, zeker in een periode van je leven waarin ingrijpende dingen zijn gebeurd. Je hoofd en je hart zijn er vol van, je loopt er mee rond, je denkt na, je hebt onrustige dromen.

Dan kan het gebeuren dat je gaat zitten en gaat schrijven. Dat kan orde scheppen in je hoofd, je hart; alles op een rijtje. Dan kun je het een beetje loslaten. Het staat nu ergens, om ooit nog eens naar terug te grijpen misschien.

Dat doet Mozes. “Hij stelde alle woorden van de Heer op schrift.”

Er was ook nogal wat gebeurd. De lange jaren van slavernij, de bevrijding, de uittocht over de bodem van de zee: kun je dieper gaan? Het leek wel een doop. Na zo’n diepte kun je alleen nog maar omhoog gaan.

Nu waren zij onderweg naar het land van toekomst, een veelbelovend land. Ze maken pas op de plaats, bij de berg Sinaï, in de woestijn. Mozes zet alles op een rijtje.

Daarna komt het offer: stieren, een brandoffer, bloed op het altaar en over het volk: “Dit is het bloed van het verbond dat de Heer (...) met u sluit.”

Eerst het bewogen levensverhaal op papier, dan het offer.

Zo gaat het ook bij ons: eerst de liturgie van het Woord, lezingen, een psalm, dan het offer van de eucharistie. Dat betekent: danken voor al wat God heeft gedaan, toen, bij de bevrijding van Gods volk in Mozes’ tijd. En vooral danken voor alles wat God heeft gedaan door Jezus.

¹ Exodus 24, 3-8; Hebreeën 9, 11-15; Marcus 14, 12-16. 22-26

Hij spreekt dezelfde woorden als Mozes deed bij de Sinaï: "Dit mijn Bloed van het Verbond, dat vergoten wordt voor velen."

Niet bij de Sinaï, maar in de bovenzaal.

Jezus was dakloos.

Hij had de bestemming van zijn levensreis, Jeruzalem, bereikt.

Maar waar zou Hij verblijven; waar zou Hij met zijn leerlingen maaltijd houden?

Wat zou die grote stad doen voor een man met zijn leerlingen, die geen vaste woon- of verblijfplaats had? Hoe geven wij een dak boven de hoofden van al die mannen en vrouwen? "Waar is de zaal voor Mij, waar Ik met mijn leerlingen het paasmaal kan houden?"

Sindsdien bouwen volgelingen van Jezus bovenzalen, kerken, waar zij met Jezus de Maaltijd kunnen houden, waar zijn woorden klinken: "Dit is mijn Lichaam...dit is mijn Bloed."

Dit is meer dan het 'Brood van Jezus' of 'de Beker van de Heer.'

Wij geloven - Jezus heeft het Zelf gezegd - dat zijn Lichaam en Bloed op het altaar werkelijk tegenwoordig zijn.

In de theologie is daar een mooi, zwaar en ook wel wat onbeholpen begrip voor gevonden: transsubstantiatie.

Brood en wijn krijgen een nieuwe substantie. En wij eten van dit Brood en drinken soms uit de Beker, *om ook zelf te veranderen, te transsubstantiëren*. Met andere woorden, het moet iets met ons doen.

De meesten van ons gaan gelukkig vaak te communie.

Maar *doet* het ook iets met mij, met u; heb ik werkelijk het gevoel, de overtuiging dat ik Jezus ontmoet, ontvang in mijn hart, mijn leven, nu in de communie, en dadelijk buiten, alle andere dagen van het leven, Jezus, die voor mij, voor ons door de diepte van de dood is heengegaan en nu voor mij, voor ons leeft? Verandert de Communie mijn persoon, mijn overtuiging, mijn gedrag?

Op deze Sacramentsdag vieren wij het belangrijkste en meest kwetsbare sacrament van de *zeven* die wij kennen. De verrezen Christus geeft zich aan ons in dit nederige stukje brood, als voedsel voor onderweg op onze levensreis. Wanneer wij in de kerk samenkomen zijn wij zoals de apostelen toen, in de bovenzaal. Die ruimte die aan Jezus werd geleend. Wij lenen onze gebouwen aan God en zijn Zoon Jezus. Onze kerken zijn geen concertzalen of musea, maar een dak boven het hoofd van de dakloze Jezus, een dak, een beschutting van onze zielen waarmee wij nogal eens onder de arm lopen. Dit hoge kerkgewelf beschermt mensen die elkaar in het gewone leven misschien nooit zouden ontmoeten. Zoals toen die twaalf leerlingen, die

elkaar niet gezocht hadden maar die door Jezus waren aangezocht Hem te volgen.

Hoe kwam Jezus aan die bovenzaal?

Wij weten niet wie de gastvrije vastgoed-bezitter was die Hem die zaal ter beschikking stelde. Wij weten alleen dat de twee vooruitgezonden apostelen een man met een kruik water moesten volgen.

Wat is dat toch een wonderlijk zinnetje. *Wist* Jezus dat die water-dragende man daar rondliep, kende hij Hem? Wij weten het niet.

Kon Jezus voorzien dat die man met kruik daar liep en dat hij zijn apostelen verder zou helpen? Mogelijk wel.

Hoe dan ook, die man draagt *water*.

Water is het begin van alles, denk maar aan de doop of het water van de bruiloft van Kana. Je moet ergens beginnen. Die man met die kruik water zou de apostelen en Jezus een dak boven het hoofd mogelijk maken.

Laten wij die waterdragers zijn, die elkaar te drinken geven, die Jezus, die dorst naar zielen, te drinken geven, die Hem in onze basiliek, in ons leven een plaats geven; die samen blijven komen in deze bovenzaal, waar Hij aanwezig is met zijn Lichaam en zijn Bloed van het verbond, de vriendschap die God in Jezus met ons sluit. Amen.

pastoor Nico van der Peet